

Den kanske mest kända av dessa Winzas är Shanti Devi. Hennes och otaliga andra fall har beskrivits i tidningar och officiella handlingar - de ger en im-

ponerande och överväldigande mängd faktiska bevis på reinkarnationens sanning. Många föredrar att ignorera sådana bevis - kanske därför att de inser, att om man accepterar som faktum att bara en individ kan bevisa att den har levt förut, skulle det ändra hela den ortodoxa kristna uppfattningen om livet och om livet efter detta.

I gamla tider omfattade praktiskt taget alla folk reinkarnationens idé, och dess ursprung ligger i de avlägsnaste tider hos de tidigaste civilisationerna. Även idag tror närmare 2/3 av världens befolkning på återfödelse och accepterar dess åtföljande lärosats om karma, som lär, att som människan sår skall den skörda.

Det finns variationer i dessa tvillingdoktriner men bakom dem alla ligger samma fundamentala grundprincip. Enligt reinkarnationens lag finns det i den dödliga människan ett andligt väsen (omväxlande kallat själ, ande, Ka, Atman, Inre jag, etc.), som överlever kroppens död. Efter en viloperiod i en andlig värld återföds denna själ på jorden i en ny mänsklig kropp. Det nya jordelivets förhållanden bestäms i stort av det goda eller onda vederbörande gjort i föregående liv.

Herodotos, den store grekiske historikern, förklarade: 'Egyptierna är de första som framlade teorin att den mänskliga själen är odödlig och att när kroppen dör, träder själen senare in i en mänsklig barnkropp, som är förberedd för den'. Indien förnekar detta påstående, och vidhåller att gamla indiska vise var de första som förklarade reinkarnationens sanning.

Då man spårar denna uppfattnings historia tillbaka i tiden, visar det sig att doktrinen inte har sitt ursprung hos någon särskild ras eller folkslag. Den utvecklades hos alla tidiga civilisationer i den takt människans intellektuella utveckling gjorde henne i stånd att bilda en mental uppfattning om en själ, eller ett odödligt andligt väsen inom henne själv.

Arkeologer har i primitiva folkslags sniderier och skulpturer upptäckt en nästan universell tro att anden lever efter det att kroppen dött, och att den skall återvända till världen igen för att leva i en ny kropp. Denna idé existerade bland primitiva folkslag i Afrika lika väl som bland de forna indianerna i Amerika.

Alla de stora världsreligionernas grundare och många av dess största filosofer har undervisat om eller accepterat reinkarnationens doktrin och på liknande sätt har de flesta religionerna undervisat om den. Ett utvidgat studium av primitiva kristna doktriner visar att Jesus undervisade om reinkarnation och karma, liksom de judiska mysterieprästererna gjorde före honom.

Det nya testamentet har, som det framlagts för oss, blivit så ändrat och stympat att det har liten likhet med de ursprungliga omfångsrika texterna. Dess verkliga författare är okända, och i sin nuvarande form utgör det bara en liten del av de ursprungliga manuskripten. Men även med alla sina strykningar, tillägg och felöversättningar finns det i Nya Testamentet fortfarande kvar omfattande text som visar att Jesus intygade reinkarnationens sanning.

Jesus ger sina lärjungar en betydelsefull fråga - en fråga av sådan oerhörd betydelse att ett förstående av dess sanna mening måste förändra hela tolkningen av vår kristna doktrin - då de närmade sig utkanterna av den gamla staden Cesarea Filippi, stannade han efter vägen och frågade sina lärjungar: "Vem säger folket Människosonen vara?" (Matt. 16:13 ff)

Tydligt fattade lärjungarna att han menade: 'Av vem säger folket att jag är en reinkarnation?', för en av dem svarade att någon trodde han var Johannes Döparen (den reinkarnerade) som hade återvänt. Andra sade att Han antogs vara en reinkarnation av Elias, eller av Jeremia, eller av båda dessa män, som hade varit döda i århundraden! Om nu inte detta visar tro på reinkarnation, vad kan då göra det?

Många förklarade också, då man talade om Jesus, att "en av de gamla profeterna är uppstånden (reinkarnerad) igen", vilket visar att tron på reinkarnationen var gängse på den tiden. Kristus själv intygar doktrinens riktighet i det så litet förstådda påståendet: "Men jag säger eder att Elias redan har kom-

mit (reinkarnerat). Men de ville inte veta av honom, utan förforo mot honom alldeles såsom de ville... Då förstodo lärjungarna att det var om Johannes Döparen som han talade till dem." (Matt. 17:12-13) Vad annat kunde Jesus mena utom att Johannes Döparen var reinkarnationen av Elias?

Många andra verser i både Gamla och Nya Testamentet kan inte tolkas förnuftigt på annat sätt än att de avser reinkarnation. I Joh. 9:1-3 läser vi: "När han nu gick vägen fram, fick han se en man som var född blind. Då frågade hans lärjungar honom och sade: 'Rabbi, vilken har syndat, denne eller hans föräldrar, så att han har blivit född blind?'"

Jesus svarade: "Det är varken denne som har syndat eller hans föräldrar, utan så har skett, för att Guds gärningar (karmas lag) skulle uppenbaras på honom" (sålunda skördar hans nuvarande dödliga kropp inom sig själv vedergällningen för de fel som har begåtts av mannens medvetande i en föregående tillvaro). Finns det någon annan förnuftig förklaring till att en Gud, som söker förhärliga Sig Själv, dömer ett oskyldigt, nyfött barn till ett liv i blindhet? Jesu svar kunde bara innebära att mänskligt lidande och olyckor är en fostran som leder till andlig förkovran och rening.

I Upp. 3:12 står: "Den som vinner seger, honom skall jag göra till en pelare i min Guds tempel (en som vistas i Guds Stad) och han skall aldrig mera lämna det." Meningen här går inte att ta miste på. De som misslyckas med att bemästra medvetandet och den falska förgängliga kroppen måste lämna den (reinkarnera) gång på gång. De som uppnår seger över det lägre förgängliga medvetandet och når förening med Gud uppnår odödlighet och lämnar den icke mera (reinkarnerar inte mer).

Många ställen i Nya Testamentet bekräftar på liknande sätt den gamla Karmas Lag (orsak och verkan). I Paulus brev till romarna 12:19 står: "Hämnens icke eder själva, mina älskade, utan lämnen rum för vredesdomen, ty det är skrivet: 'Min är hämnden, jag skall vedergälla det, säger Herren'". (Det gudomliga medvetandet hos en individ som felar mot dig, kommer att straffa den förgängliga kroppen och medvetandet hos syndaren för den orättvisa som har vederfarits dig, även om det sker i ett senare mänskligt liv) Sålunda kan du samla glödande kol på din fiendes huvud genom att 'vända den andra kinden till' och ge människan din välsignelse.

Efter Jesu död undervisade de tidiga kyrkofäderna om reinkarnationen. Bland de mest framstående var Origenes (185-254), Augustinus (354-430), Hieronymus (340-419), Anastasius och Gregorius (335-395), den senare biskop i Nyssa, som skrev: 'Det är absolut nödvändigt att själen skall renas och botas, och om inte detta äger rum under ett liv på jorden måste det ske i framtida jordeliv'.

Med beaktande av allt detta måste vi fråga oss varför inte doktrinen om reinkarnationen är accepterad av den moderna ortodoxa kyrkan. Svaret blir att den organiserade kyrkan tidigt började införliva dogm efter dogm i Jesu sublima och enkla läror. Slutligen överensstämde inte doktrinen om reinkarnationen längre med vissa av dessa tillkomna dogmer. Sålunda gjorde kyrkomötet i Konstantinopel år 553 e. Kr. följande officiella uttalande: 'Den som stöder den mytfulla doktrinen om själens preexistens och i konsekvens därmed den förunderliga åsikten om dess återvändande, han skall vara bannlyst'.

Sålunda uttrycktes den urgamla, universella läran om reinkarnation och karmas lag från den kristna religionen och ersattes med dogmen om den ursprungliga synden.

Vilka var medlemmarna av detta ofelbara råd i Konstantinopel, som var så oreserverat kvalificerat att tillintetgöra en universell tro? De var fem dödliga män, lika vilka andra dödliga män som helst, med samma fel, brister och fördomar. Tre av dem röstade för uttalandet och två emot. Skall vi tro att de tre som röstade för, var mer gudomligt inspirerade än de som röstade mot?

Mycket stöder påståendet att detta uttalande påtvingades kyrkan. Som kyrkoherde A. Henderson i St. John of the Sepulchre skriver: 'Fördömandet av reinkarnationens doktrin var en handling av Menas, patriark i Konstantinopels provinsiella synod. Han uppeggades av kejsare Justinianus, som gav honom order att utverka biskoparnas underskrifter av bannlysningen. Det är lätt att för-

stå hur detta extra kyrkoråds genom Menas uttalade åsikt senare misstolkades som ett dekret av Högsta Rådet'.

I alla händelser, efter kyrkomötet i Konstantinopel försvann doktrinen om reinkarnationen på ganska kort tid i Europa, och det finns skäl anta att mycket av medeltidens misär, vidskepelse och okunnighet orsakats härigenom.

Kyrkans uttalande förvisade emellertid inte helt den urgamla doktrinen. Några av de mest framstående medeltida kristna fortsatte att tro på och undervisa om den. Bland dessa var Franciscus av Assisi (1182-1226), grundare av franciskanerorden och ett av de största namnen inom kristendomen. Bland andra var den berömda irländske munken Johannes Scotus Erigena (810-877), den helige Bonaventura (1221-1274) och dominikanermunken Tommaso Campanella (1568-1639), som landsförvisades för att han undervisade om den.

I modern tid undervisar alla esoteriska kristna sekter om reinkarnationen och många av de ortodoxa sekterna fördömer den inte längre. Den framlidne Inge från S:t Pauls förklarade att han inte fann någon motsättning mellan reinkarnationen, 'den äldsta trosläran', och modern episkopalism. Andra ortodoxa protestantiska kyrkoauktoriteter har också sagt att tron på denna högst urgamla doktrin inte 'utsätter människans själ för fara'.

Några moderna katolska auktoriteter är böjda att samtycka. Bland dessa är den framlidne välkände kardinal Mercier, Belgien. Han påstod att tron på reinkarnation inte på något sätt står i konflikt med moderna katolska dogmer. Och ärkebiskop Passavalli medgav att reinkarnationen inte fördömts av kyrkan, och att den inte alls står i konflikt med katolska dogmer. Hans brev bevisar att även en mycket lärd katolik kan omfatta reinkarnationen utan att lämna sin kyrka. Han nådde 77 års ålder utan att ha rubbats i sin övertygelse att han hade levt många gånger på jorden och att han sannolikt skulle återvända.

Tron på reinkarnationen är idag fast grundlagd i den västra världen. Listan över de stora män och kvinnor i senare tider som accepterat doktrinen är i det närmaste ändlös. Vi finner bl.a. Thomas A Edison, Henry Ford, Benjamin Franklin, Longfellow, Emerson, Ghandi, Tagore, Goethe, Nietzsche och förstas Voltaire, som sade: 'det är inte mer överraskande att bli född två gånger än en gång, allting i livet är uppståndelse.'

Under senare år har många esoteriska och metafysiska organisationer grundats i framför allt USA och England, vilka i sin undervisning införlivar doktrinen om återfödelse. Bland dessa märks The Theosophical Society, grundat av H.P. Blavatsky, The Rosicrucians i San José, Kalifornien, The Rosicrucian Fellowship, grundat av Max Heindel, Unity, en stor snabbt växande metafysisk rörelse, Science of Mind, Anthroposophical Society och många andra.

Det kan förväntas att doktrinen fortsätter att snabbt sprida sig i den västra världen eftersom fler och fler människor på egen hand börjar söka tillfredsställande svar på livets mysterier - svar som de ortodoxa kyrkorna med sina medeltida teologiska dogmer inte kan ge.

Om Gud existerar - om Jesus verkligen betalade allt - varför finns det då så mycken misär, oförtjänt lidande, smärta och sorg i världen? Varför föds ett barn till överflöd och ett annat till fattigdom, ett till hälsa och ett annat till invaliditet. Varför straffas ofta oskyldiga medan de skyldiga går fria?

Den redbart intelligente ser genast att alla människor inte är 'födda fria och lika'. De kan ha skapats så men tydligen är de inte födda så. Jämlikhet förnekas av varje faktum i den materiella världen. Jordisk tillvaro med dess fruktansvärda olikheter och dess skenbart grova orättvisor får människornas hjärtan att klaga.

Ortodoxin påstår dogmatiskt 'det är Guds vilja!' Ett sådant svar är inte tillräckligt. Om vi skall tro på en kärlekens Gud och ett universum styrt av lag och ordning, då måste vi se dessa förtjänster manifesterade i mänskliga liv och öden. I annat fall blir livet '.... en saga berättad av en idiot, full av prat och vansinne, som ingenting betyder.....'

I ljuset av reinkarnationsdoktrinen och karmas lag framträder världen som ett

förnuftigt plan för andlig utveckling, där individerna lär genom försök och misstag, smärta och lidande, och därigenom göra framsteg till högre förståelse, medlidande och andlig upplysning, tills de slutligen utvecklat sig därhän att de kan lämna förgänglighetens falska stadium.

När den tidiga kyrkan ersatte reinkarnationen och karmas lag med dogmen om den ursprungliga synden, gjorde den mänskligheten en stor otjänst. Den förvirrade människan hopplöst genom att ge henne en värld utan mening.

En sak att komma ihåg är att all skenbart dålig karma inte är bestraffning. Ett starkt och andligt ego kan vara påkallat för att uthärda det större fysiska lidande, därför att det inkarnerande egot genom fri vilja har valt den 'hårda vägen' för att uppnå ökad andlighet och styrka. Ett sådant liv av lidande och misräkning, accepterat på det rätta sättet, är värt vilket antal liv som helst som levts mera behagligt och bekvämt.

Många personer som för en till synes obekymrad tillvaro är egos med få jordiska inkarnationer och erfarenheter. De skulle vara ytterst oförmögna att bära en verklig tragedi och skulle brytas ner av en sådan, så att de antingen förlorade sitt förnuft eller begick självmord.

Tills egot är tillräckligt starkt för att uthärda glimten av förfluten historia. ~~Det är~~ barmhärtigt nog beviljat glömska när det gäller föregående liv. En på miljonen är stark nog att bära hela vetenskapen. Andra får en tillfällig glimt av det förflutna som hjälper dem att förstå och klara vardagens problem.

För den som önskar veta mera om föregående existens finns ett enkelt förfaringssätt varigenom minnen från föregående liv kan återkallas.

I korta drag är förfaringssättet detta: Reservera en bestämd timme varje dag för meditation - en tidpunkt då ni kan vara ensam och i stillhet. Börja med gårdagens händelser och försök minnas allting som hände er under dagen. Återkalla på detta sätt händelserna under varje föregående dag så detaljrikt som möjligt. Sträva efter en opartisk attityd - se opersonligt på allt ni gjorde eller sade - som om ni iakttog händelserna och hörde en annan persons ord. Allt eftersom ni fortskrider, sträva efter att bedöma era motiv, handlingar och attityder - se efter hur många av dem ni skulle anse som felaktiga i en annan person. Gå langre tillbaka för varje dag. Kanske efter 10 dagar eller två veckors daglig meditation kan ni gå tillbaka till era tidigaste barndomsminnen. Vid den tidpunkten bör ni ha en rätt god uppfattning om era förhärskande problem i detta liv och äga nyckeln till era grundfel eller misslyckanden i föregående existenser, d.v.s. då man överblickar ert dagliga liv, kan det tydligt visa sig att era tankar och handlingar i första hand regleras av stolthet, intolerans, arrogans, grymhet eller något annat svårt fel.

Till sist, då ni inte kan gå längre i de tidigaste minnena, släpp alla tankar och försök att få hjärnan tom - blank. Detta är inte lätt och kan erfordra upprepade försök. Men slutligen skall ni lyckas med att överbrygga tomrummet mellan barndomen och de sista minnena från er föregående jordiska existens.

När och om ni lyckas med att fånga denna första glimt av er själv i en annan tillvaro, kommer en inre sanningsdomstol att betyga dess giltighet. Ni kommer att veta att ni har levt förut och ingenting kommer någonsin att rubba er visshet. Denna kunskap är nyckeln till frigörelse. Ni kommer då att veta att ni är ert ödes mästare. Från detta ögonblick kan ni bestämma ert öde i enlighet med egna önskningar. Ni kan gå framåt med hopp och tillförsikt.

o-o-o-o-o-o-o-o-o-o

Övers. av Yngve Olsson.